

回
向

Ekō

België - Belgique
P.B.
2600 - Berchem
Uitbreidingsstraat
BC 4909

China Light in de zoo van Antwerpen: een betoverend lichtspektakel
van 3 december 2016 tot 15 januari 2017- foto: Fons 03/12/2016
<http://www.zooantwerpen.be/nl/china-light-zoo-antwerpen>

jaargang 39 nr 4 driemaandelijks tijdschrift
winter 2016-2017 afgiftekantoor 2600 Berchem Uitbreidingsstraat
(of Ekō nr 152) erkenningsnummer P303143

Inhoud

Een woord vooraf...	1
Hoe kan je iemand ontmoeten met een andere achtergrond	2
Het verhaal van de man die niet wilde sterven	6
Nembutsu in je dagelijkse leven of geplaagd door mededogen	15
Nieuws uit de sangha	20
Rooster der bijeenkomsten – winter 1016-2017	20

Dit is een uitgave van het Centrum voor Shin-Boeddhisme. De redactie noch het Centrum voor Shin-Boeddhisme zijn gebonden door de bijdragen van derden, die overigens niet noodzakelijk de zienswijze van de redactie weergeven. Iedere auteur is verantwoordelijk voor zijn of haar bijdrage.

Wens je op de hoogte te blijven via onze maandelijkse nieuwsbrief en/of het elektronische Ekō magazine?

Schrijf je in via: <http://eepurl.com/bbbkGr>

Het Centrum voor Shin-Boeddhisme vzw en de Shin-tempel Jikōji erkennen de spirituele en morele autoriteit van de Jōdo-Shinshū Hongwanji-ha (in Kyōto, Japan) in de persoon van de 25ste Hoofdabt Go-Monshu Kōjun Ōtani, maar zijn voorts organisatorisch en financieel autonoom. Hun werking is afhankelijk van uw medewerking, uw waardering en uw steun.

Onze bankrekening is: IBAN nummer BE53 5230 8022 6553 en BIC-code TRIOBEBB bij Triodos Bank nv, Hoogstraat 139/3, B-1000 Brussel, op naam van het Centrum voor Shin-Boeddhisme vzw, Pretoriastraat 68, B-2600 Berchem-Antwerpen (België).

Een woord vooraf...

Als dit het eerste artikeltje is dat je leest in dit boekje, wees dan zo vriendelijk het pakketje om te draaien en eerst de bijdragen uit het herfstnummer (Ekō jaargang 39 nr 3) te lezen. Bedankt!

We hopen dat het eerste artikel in dit nummer *Hoe kan je iemand ontmoeten met een andere achtergrond* je alvast wat inspireren kan bij je zoektocht naar het omschrijven en uitbreiden van je visie en gedachtegang in de zich sterk polariserende maatschappij waarin wij vandaag de dag vertoeven.

Ga rustig zitten en geniet van een kopje koffie of een glaasje wijn als je van plan bent *Het verhaal van de man die niet wilde sterven* te lezen. Immers, het biedt je wellicht extra reflectie omtrent sommige van je eigen standpunten tegenover leven en dood, gezondheid en ziekte of arbeid en pensioen...

In *Nembutsu in je dagelijkse leven of geplaagd door mededogen* vind je nogmaals een voordracht uit ESC18 (*18th European Shin Buddhist Conference*), dit keer van Rev. Frank Kobs van Anjin-Do, onze collega en vriend van de tempel uit Mönchengladbach.

En dan, een extraatje: 2017 vormt ons 40ste werkjaar... Heb je suggesties voor onze verdere werking? Laat maar komen. Want zonder leerlingen heeft een leraar geen functie.

En hou er rekening mee dat we in onze sangha al een paar keer hebben gebrainstormd omtrent de concrete situaties waarin onze groep zich op dit ogenblik bevindt: die zullen zonder twijfel hun sporen nalaten in onze verdere werking...

Veel leesgenot!

Fons Martens

Hoe kan je iemand ontmoeten met een andere achtergrond (En waarom je dat best zou doen)

By: Kevin Mathews - November 24, 2016

*Ook al is dit artikeltje gebaseerd op de typische situatie in de **Verenigde Staten** van de laatste maanden (met o.a. de verkiezingen van de nieuwe president), ook in onze eigen omgeving komen we gelijkaardige patstellingen tegen.*

*Denken we maar aan de Europese situatie (wie weet bijvoorbeeld welk lid in de nabije toekomst het voorbeeld van Brexit kan volgen?), of de **concrete leefsituatie** in ons eigen land (met helaas de toegenomen groei naar uitersten i.v.m. onder andere de houding van velen jegens immigranten, jegens jonge Belgen, ...)*

Als de recente verkiezingen in ons land¹ ons iets geleerd hebben, is dat de Verenigde Staten in hoge mate gepolariseerd is. Mensen van de ene zijde voelen zich sterk vervreemd van de *andere helft* van het land - velen hebben tijdens de hele verkiezingscampagne slechts gesproken met vrienden die eenzelfde opinies hebben, en zijn geschrokken door de uitslag.

Helaas brengt ons dit gebrek aan overleg nergens. Deze massieve verdeling kan niet overbrugd worden zonder de moeite om elkaar halverwege te ontmoeten. Halverwege ontmoeten hoeft niet te betekenen dat je je waarden moet compromitteren, maar kan letterlijk inhouden dat je mekaar tegenkomt om te zien wat je kan bereiken.

Kijk, we hoeven niet te ontkennen dat het moed vereist om uit je luchtbel te komen, maar het kan een waardevolle ervaring zijn. Als je vriendschap smeedt met iemand die anders is dan jij, heb je niet alleen de kans om nieuwe perspectieven te winnen, maar je kan een verbondenheid maken die ook de perspectieven van anderen wijzigt.

Als je klaar bent om uit je zelfgebouwde luchtbel te breken en met mensen te spreken die anders zijn dan jij, hier zijn een paar belangrijke tips:

¹ in de Verenigde Staten

Breid je huidige hobby's uit

Misschien de beste tip om nieuwe mensen te ontmoeten, is diverse groepen mensen op te zoeken. Word lid van een club, sportbond of van een andere sociaal geëngageerde activiteit. En daag daar jezelf uit door naast die persoon te gaan zitten (en met hem of haar in gesprek te gaan) die in het lokaal het meest verschillend van jou lijkt. Mensen schrijven zich vaak in voor dergelijke initiatieven om hun sociale kringetjes uit te breiden, dus een korte babbel kan leiden tot ontmoetingen in andere omgevingen.

Als het merendeel van je hobby's je samenbrengt met eenzelfde homogene groep mensen, probeer dan na te denken over bepaalde activiteiten die plezierig zijn en die typisch ander volk trekken. Of dat nu een voetbalmatch zou betekenen, karaoke zingen of naar een poëzievoordracht gaan, hangt ervan af of jij dat ziet zitten.

Reis - en meng je met anderen!

Soms is de beste manier om je luchtbel te doen barsten: die bel fysiek te verlaten. Reizen is een prima manier om mensen met een andere cultuur en levensovertuiging te ontmoeten, en het is over het algemeen ook nog plezierig.

Als mensen op vakantie gaan, kiest een verrassende hoeveelheid een bestemming waar ze anderen ontmoeten die niet veel van henzelf

verschillen. Ofwel besteden ze hun tijd in het zien van de plaatselijke specialiteiten in die vreemde bestemming, eerder dan (de lokale) mensen te ontmoeten.

Als je dus in de toekomst nog een trip plant, hou rekening met je opdracht om met nieuwe personen te communiceren die bovendien van jou verschillen. Laat die visie je leiden naar waarheen je gaat en wat je doet. Geloof me - je leerproces kan spannender worden als je het museum overslaat en in de plaats daarvan een conversatie in een lokale pub hebt.

Gebruik het internet als een startpunt, maar laat het daarbij niet

Het internet kan een handige tool worden om nieuwe mensen te ontmoeten. Meer nog, foto's op sociale netwerken geven je al een eerste indruk van potentiële makkers, zodat je daarna diverse opties kan nastreven.

Nochtans kan je best het internet eerder als een startpunt dan als de enige ontmoetingsplaats voor deze nieuwe vriendschappen benutten. Dat wil niet zeggen dat je geen rechtmatige vriendschap kan opbouwen via uitsluitend online contact. Maar als je echt nieuwe personen - die van jou verschillen - wil binnenloodsen in jouw leven, dan kan de computer nodeloze obstakels veroorzaken.

Vooraf wanneer je onvermijdelijk begint aan gesprekken over dingen waarover je van mening verschilt, kan het scherm een buffer worden dat eerder weerstand bevordert dan overleg. (Zie hiervoor letterlijk de vele internetlijsten met commentaren.) Het is precies dat oog in oog contact dat ons allen doet herinneren aan het mensbeeld achter die verschillende opinies.

Kijk naar diversiteit vanuit verschillende hoeken

Sommige mensen leven in erg homogene delen van het land, waar bijvoorbeeld zowat iedereen die daar leeft, blank is. Daarmee wordt het schijnbaar moeilijk om bevriend te worden met iemand van een

ander ras. Maar dat betekent geenszins dat je niet kan uitwaaiëren en mensen vinden die van jou verschillen.

Al met al is ras niet het enige dat je doet verschillen van anderen. Leeftijd, religie, politieke verwantschap, seksuele identiteit, enz. zijn allemaal factoren die een rol spelen in de standpunten die iemand ontwikkelt. Dus je kan zeker iemand vinden die jouw gebruikelijke mal kan doorbreken om met jou te communiceren en van wie je kan leren.

Start de vriendschap niet met een agenda alleen voor jezelf

Als je ervoor kan zorgen dat de mensen met wie je omgaat zich gaan veranderen, dan is dat prima. Maar maak het niet complexer door te denken dat dergelijke interacties een goed gevoel als eindresultaat opleveren. Neem deze ontmoetingen als een gelegenheid om je horizon te verruimen door te ervaren hoe andere mensen de wereld zien.

Zich verdiepen in dergelijke interacties met de bedoeling om iemands mening te veranderen, creëert wellicht een groot obstakel in de potentiële vriendschap, en zal zich uiteindelijk tegen jou keren. Meestal engageren vrienden zich niet actief in een debat, zeker niet in het begin.

Daarenboven, als je doel is verdraagzaamheid te vergroten, kan je dat wellicht best bereiken door gewoon rustig te laten zien hoe mensen met een verschillende achtergrond goed met elkaar kunnen omgaan.

bron: Kevin Mathews - November 24, 2016

<http://www.care2.com/causes/how-to-meet-and-talk-to-people-who-are-different-from-you-and-why-you-need-to.html>

Het verhaal van de man die niet wilde sterven

Lang, lang geleden leefde er een man genaamd Sentaro. Zijn bijnaam was *miljonair*, maar ondanks het feit dat hij niet zo rijk was als dat aangaf, hij was ook helemaal niet arm. Hij had een klein kapitaal geërfd van zijn vader en leefde daarvan, zijn tijd zonder zorgen doorbrennend, en zonder een ernstige bedoeling om werk te vinden - tot hij tweeëndertig was.

Op een bepaalde dag -zonder enige aanleiding - kwamen gedachten van dood en ziekte bij hem op. De gedachte dat hij ziek zou worden of sterven maakte hem ellendig.

“Ik zou willen leven tot ik minstens vijf- of zeshonderd jaar oud ben,” zei hij tot zichzelf, “het leven van de meeste mensen is erg kort.”

Hij vroeg zich af of het mogelijk zou zijn om zijn leven zo lang te rekken als hij wilde, door voortaan simpel en sober te leven.

Hij beseftte dat er in de oude geschiedenis heel wat verhaaltjes bestonden over keizers die wel duizend jaren geleefd hadden, en eentje dat vertelde over een prinses van Yamato die - zo wordt gezegd - tot vijfhonderd jaar oud is geworden. Dat was het meest recente verhaal dat melding maakt van een heel lang leven.

Sentaro had vaak het vertelseltje gehoord van de Chinese koning genaamd Shin-no-Shiko. Hij was een van de bekwaamste en machtigste heersers in de Chinese geschiedenis. Hij heeft al de grote paleizen gebouwd, alsook de bekende grote muur van China. Hij bezat alles in de wereld wat hij maar kon wensen, maar ondanks al zijn succes, de luxe en de pracht van zijn hof, de wijsheid van zijn raadsleden en de roem van zijn heerschappij, toch voelde hij zich ellendig omdat hij wist dat hij op een bepaalde dag zou moeten sterven, en alles achterlaten.

Wanneer Shin-no-Shiko ‘s avonds naar bed ging, wanneer hij ‘s morgens opstond, wanneer hij de dag doormaakte, de dood spookte altijd door zijn gedachten. Hij kwam er niet vanaf. Ah, als hij maar die *Levenselixir* kon vinden, dan zou hij gelukkig zijn.

De Keizer riep uiteindelijk een bijeenkomst van zijn hovelingen samen en vroeg hen of zij voor hem niet die *Levenselixir* konden vinden waarvan hij zo dikwijls gelezen en gehoord had.

Een oude hoveling, Jofuku was zijn naam, zei dat er ver weg over de zeeën een land met de naam Horaizan bestond, en dat er daar bepaalde kluzenaars woonden die het geheim van de *Levenselixir* bezaten. Wie een slok van die wonderlijke drank nam, leefde voor altijd.

De keizer gebod Jofuku uit te varen naar het land van Horaizan om die kluzenaars te vinden en hem een flesje van die magische elixir mee te brengen. Hij gaf Jofuku een van zijn beste jonkers, rustte die ervoor uit, en laadde hem met grote hoeveelheden schatten en waardevolle stenen die Jofukku aan de kluzenaars moest bezorgen als geschenken.

Jofuku voer uit naar het land van Horaizan, maar keerde nooit terug naar de afwachende keizer. Maar sindsdien werd verteld dat de berg Fuji het land Horaizan uit die vertellingen was, en de verblijfplaats van kluzenaars die het geheim van de elixir bezaten, en werd Jofuku als hun beschermgod vereerd.

Nu besloot Sentaro op reis te gaan om de kluzenaars te vinden, en om er - als hij daarin slaagde - zelf een te worden, zodat hij misschien het water van eeuwig leven zou kunnen bemachtigen. Hij herinnerde zich dat hem als kind niet alleen verteld werd dat die kluzenaars op de berg Fuji woonden, maar ook dat zij in al de hoogste pieken verbleven.

Zo liet hij zijn oude woning over aan de zorgen van zijn verwanten, en vatte zijn speurtocht aan. Hij reisde doorheen al de berggebieden van het land, beklom de toppen van de hoogste pieken, maar vond nooit een kluzenaar. Tenslotte, na vele dagen lang doorheen een onbekende streek te trekken, ontmoette hij een jager.

“Kan je mij vertellen,” vroeg Sentaro, “waar de kluzenaars leven die het *Levenselixir* bezitten?” - “Nee,” reageerde de jager, “ik kan je niet vertellen waar zulke kluzenaars zouden zijn, maar er leeft hier wel Ekō jaargang 39 nr 4 (of Ekō nr 152)

een beruchte dief in deze streek. Men zegt van hem dat hij de baas is van een bende van wel tweehonderd volgelingen.”

Dit vreemde antwoord irriteerde Sentaro heel erg, en hij bedacht hoe dwaas het wel was nog meer tijd te verspillen door op deze manier naar die kluzenaars te blijven zoeken. Daarom besloot hij meteen naar het schrijn van Jofuku te gaan: die wordt immers vereerd als de patroonheilige van de kluzenaars in zuid Japan.

Sentaro bereikte het schrijn, en bad er zeven dagen lang met smeekbeden tot Jofuku om hem de weg te wijzen naar een kluzenaar die hem kon bezorgen wat hij zo naarstig probeerde te vinden.

Rond middernacht van de zevende dag, toen Sentaro neerknielde in de tempel, vloog de deur van het binnenste schrijn open, en verscheen Jofuku als een lichtgevende wolk. Hij riep Sentaro om te naderen, en sprak aldus:

“Jouw verlangen is een erg egoïstisch iets en kan niet eenvoudig worden toegestaan. Jij denkt dat je een kluzenaar zou willen worden en zo het *Levenselixir* zou vinden. Besef jij wel hoe moeilijk het leven van een kluzenaar is? Het is een kluzenaar alleen toegestaan fruit en bessen te eten, en de schors van pijnbomen. Een kluzenaar moet zichzelf afzonderen van de wereld, zodat zijn hart puur als goud wordt, en vrij van elk aards verlangen. Na deze strikte regels gevolgd te hebben, slaagt de kluzenaar er geleidelijk aan in geen honger, kou of hitte meer te voelen, en zijn lichaam wordt zo licht dat hij op een kraanvogel of een karper kan meereizen, en dat hij op het water kan wandelen zonder zijn voeten nat te maken.”

“Jij, Sentaro, bent prat op een goed leven, en op elk comfort. Je bent zelfs niet als een doodgewoon man, want je bent uitzonderlijk ijdel, en gevoeliger voor warmte en koude dan de meeste mensen. Je zou nooit barrevoets kunnen gaan, of slechts één dun kleed in de winter kunnen dragen! Denk je dat je ooit het geduld zou hebben of het doorzettingsvermogen om het bestaan van een kluzenaar te leven?”

(zie vervolg op blz. 10)

Een magische nacht

**Dit is een nacht waar woorden leren vliegen
waar verzen als dartele vaarzen
jonge stieren trachten te bekoren**

**zoals in vervlogen tijden toen
malse weiden deze zure gronden
nog bedekten ver van tractoren.**

**Dit is een nacht waar geen raketten
door de lucht zullen vertrekken naar
vijandige gebieden waar vrienden wonen.**

**Dit is een nacht waar geen bommen
zullen gedropt worden op volkeren
die de vrijheid en elkaar lief hebben.**

**Dit is de nacht waar tranen parels
worden die zacht schijnen en de
halzen van onze geliefden beschermen.**

**Dit is de nacht waar de dromen
zich niet laten storen door
angstige oorlogsvisioenen.**

Jörg Pyl 30/01/2016

(vervolg van blz. 8)

“Om nochtans je bede te verhoren, zal ik je op een andere manier helpen. Ik zal je naar het land van het Eeuwige Leven zenden, waar de dood nooit komt - en waar de mensen voor altijd leven!”

Terwijl hij zo spreekt, legt Jofuku een kleine kraanvogel gemaakt van papier in Sentaro's hand, en zegt hem op zijn rug te gaan zitten: hij zou hem daarheen brengen.

Verbazingwekkend gehoorzaamt Sentaro. De kraanvogel groeit groot genoeg om hem met gemak te kunnen meedragen. Dan spreidt het zijn vleugels, rijst hoog in de lucht, en vliegt over de bergen recht richting zee.

Aanvankelijk was Sentaro erg bevreesd; maar geleidelijk aan werd hij gewoon aan de gezwinde vlucht door de lucht. De reis ging maar door en door, wel duizenden mijlen. De vogel stopte nooit voor rust of eten, maar vermits het een papieren vogel was, had hij ongetwijfeld geen voedsel nodig, en gek genoeg, ook Sentaro niet. Na verscheidene dagen bereikten ze een eiland. De kraanvogel vloog wat inwaarts en streek dan neer.

Van zodra Sentaro van de rug van de vogel afgestapt was, vouwde de kraanvogel zich vanzelf op en vloog hij in zijn broekzak.

Nu begon Sentaro verwonderd rond zich te kijken, nieuwsgierig om te zien hoe het land van het Eeuwige Leven eruit zag. Eerst wandelde hij wat rond in het land, daarna ging hij door het dorp. Alles was - natuurlijk - erg vreemd, en verschillend van zijn eigen land. Maar zowel het land als de mensen leken welvarend, dus hij besloot dat het goed zou zijn voor hem om hier te blijven en in een van de hotels onderdak te vinden.

De eigenaar was een vriendelijk man. Toen Sentaro hem vertelde dat hij een vreemdeling was en gekomen was om hier te leven, beloofde hij alles omtrent Sentaro's vertoeven te regelen met de gouverneur van de stad. Hij vond zelfs een huis voor zijn gast, en op deze manier

vervulde hij zijn grote wens en werd een inwoner van het land van het Eeuwige Leven.

Geen enkele inwoner van het eiland had weet van iemand die daar ooit zou gestorven zijn, en ziekte was een onbekend iets. Er waren geestelijken van India en China overgekomen die hen hadden verteld over een mooi land dat ze *Paradijs* genoemd hadden, waar blijdschap, gelukzaligheid en tevredenheid de harten van alle mensen vulden, maar zijn poorten konden enkel bereikt worden door te sterven. Deze traditie werd reeds eeuwen doorgegeven van generatie op generatie - maar niemand wist precies wat de dood was, behalve dat het leidde naar het *Paradijs*.

Helemaal niet zoals Sentaro en andere gewone mensen, in de plaats van erg bang te zijn voor de dood, verlangden ze allen - arm en rijk - ernaar als naar iets goeds en begerenswaardigs. Zij waren allen moe van hun lang, lang leven, en verlangden ernaar naar dat land van gelukzaligheid te gaan dat *Paradijs* heet waarover de geestelijken hen eeuwen geleden hadden gesproken.

Dit alles ontdekte Sentaro al snel door te praten met de eilanders. Hij vond zichzelf, volgens zijn eigen redenering, in het land van Topsy-turvy-dom². Alles leek ondersteboven. Hij had gehoopt te ontsnappen aan de dood. Hij was met grote opluchting en vreugde naar het land van het Eeuwige Leven gekomen, om dan te ontdekken dat de inwoners zelf - gedoemd om nooit te sterven - het een zegen zouden vinden om dood te gaan.

Wat hij tot nu toe beschouwd had als een vergif, aten deze mensen als gezond voedsel, en alles wat hij gewoon was als voedsel te zien, werd door hen verworpen. Van zodra er ook maar één handelaar uit andere landen aankwam, haastten rijke mensen zich naar hem om zo snel mogelijk vergiftigde zaken te kopen. Die slikten ze dan haastig in, hopen dat ze zouden sterven zodat ze dan naar het Paradijs zouden kunnen.

² volgens Oxford Dictionary: ondersteboven, in een staat van verwarring.
Ekō jaargang 39 nr 4 (of Ekō nr 152)

Maar hetgeen dodelijk vergif was in andere landen, had geen effect op deze vreemde plek. En mensen die het innamen met de hoop te sterven, ontdekten al gauw dat ze zich gezonder voelden in de plaats van zieker.

Tevergeefs beeldden ze zich in wat dood gaan kon betekenen. De rijken zouden al hun geld en al hun goederen gegeven hebben, als ze daarmee hun leven tot zelfs maar twee- of driehonderd jaar zouden kunnen inkorten. Voor deze mensen leek hun eeuwige leven niet te kunnen bekorten vermoeiend en triest.

In de apotheken was er constante vraag naar een bepaald geneesmiddel. Immers, na dat middel meer dan honderd jaar gebruikt te hebben, werd aangenomen dat je haren lichtelijk grijs werden en dat je maag af en toe verstoord werd.

Setaro was verbijsterd te zien dat de giftige kogelvis in restaurants werd aangeboden als een verrukkelijke schotel en dat venters in de straat sauzen verkochten gemaakt van Spaanse vliegen. Hij zag nooit iemand ziek geworden na het eten van dergelijke afschuwelijke dingen, noch iemand met zo iets als een verkoudheid.

Sentaro was opgetogen. Hij zei tot zichzelf dat hij het leven nooit moe zou worden, en dat hij het als een schande zou zien te willen sterven. Hij was de enige gelukkige man op het eiland. Voor zijn part zou hij willen leven voor duizenden jaren, en van het leven genieten. Hij startte een zaak, en droomde op dit moment ervan nooit meer terug te keren naar het land waar hij geboren was.

Van zodra de jaren verstreken, verliepen de dingen echter niet zo soepel als in het begin. Zijn zaken leverden zware verliezen op, en verscheidene keren liep het mis bij bepaalde aangelegenheden met zijn burens. Dit veroorzaakte hem groot verdriet.

De tijd leek hem voorbij te vliegen als de flits van een pijl, want hij was druk bezig van 's morgens tot 's nachts. Driehonderd jaren passeerden op deze monotone wijze, en dan uiteindelijk begon hij het leven in dit land moe te worden en ernaar te verlangen zijn vroegere land en zijn huis van weleer terug te zien. Hoe lang hij hier ook zou

leven, het leven zou altijd hetzelfde zijn, dus zou het niet onwijs en vervelend zijn hier voor altijd te blijven?

Hopend te kunnen ontsnappen uit het land van het Eeuwige Leven, moest Sentaro terugdenken aan Jofuku die hem voorheen had bijgestaan toen hij wenste de dood te ontvluchten - en hij bad de heilige om hem weer terug te brengen naar zijn eigen land.

Van zodra hij begon te bidden, sprong de papieren vogel uit zijn binnenzak tevoorschijn. Sentaro was verrast te zien dat hij na al die jaren nog onbeschadigd was gebleven. De vogel groeide weer, en bleef maar groeien tot hij groot genoeg was om hem te gaan dragen. Van zodra hij op de vogel was geklommen, spreidde deze zijn vleugels en vloog in allerijl weg naar zee in de richting van Japan.

Zo groot was zijn doelgerichtheid van nature uit, dat hij achterom keek en spijt voelde om al wat hij had achtergelaten. Hij probeerde vergeefs de vogel te doen stoppen. De kraanvogel bleef zijn vlucht van duizenden mijlen over zee maar verderzetten.

Toen kwam er een storm opzetten, en de fantastische vogel werd nat, verschrompelde en viel in zee. Sentaro viel met hem mee. Bloedstollende gedachten van verdrinken doorspekten Sentaro: hij schreeuwde luid naar Jofuku om hem te redden. Hij keek rond, maar er was geen schip in zicht. Hij moest heel wat zeewater slikken, hetgeen zijn benarde positie alleen maar verergerde. Terwijl hij aldus maar bleef spartelen om zich drijvend te houden, zag hij hoe een monsterlijke draak naar hem kwam zwemmen. Van zodra hij Sentaro naderde, opende hij zijn enorme mond - klaar om hem te verzwelgen. Sentaro was bijna verlamd door de angst dat zijn einde nu wel zo nabij was. Daarom schreeuwde hij zo hard hij kon tot Jofuku om hem te komen redden.

En ziedaar, door zijn eigen schreeuwen ontwaakte Sentaro, en ontdekte dat hij tijdens zijn lange bidstonde in slaap gevallen was vóór het schrijn, en dat al die uitzonderlijke en angstige avonturen slechts een wilde droom waren geweest. Hij voelde zich overmand door koud zweet, beklemd en helemaal verbijsterd.

Plots scheen er een hevig licht naar hem, en in het licht stond een boodschapper. Die hield een boek in zijn hand, en sprak tot Sentaro:

“Ik ben naar u gezonden door Jofuku die u, in antwoord op uw bede, in een droom heeft toegestaan het land van het Eeuwige Leven te bezoeken. Maar het verveelde u stilaan daar te blijven leven, en u smeekte terug te mogen gaan naar uw land van oorsprong zodat u kon sterven. Om dit verlangen te testen, liet Jofuku u in zee vallen, en zond hij een draak om u op te slokken. Maar, uw verlangen om te sterven was niet reëel, immers zelfs op moment schreeuwde u en riep u luid om hulp.”

“Het is voor u eveneens vergeefs om een kluizenaar te willen worden, of om het *Levenselixir* te willen vinden. Deze dingen zijn niets voor iemand als u - uw leven is immers niet sober genoeg. Het beste voor u is om terug te gaan naar uw ouderlijke huis, en om een goed en nijver leven te leiden. Verwaarloos nooit de verjaardagen van uw voorgangers te vieren, en maak het uw plicht te zorgen voor de toekomst van uw kinderen. Zo zal u een goede oude dag bereiken en gelukkig zijn. Maar geef de ijdele hoop op aan de dood te ontsnappen, want geen enkel mens kan dat. En u bent er op dit moment zonder twijfel erachter gekomen dat zelfs als egoïstische verlangens worden ingewilligd, ze nog geen geluk brengen.”

“In dit boek dat ik u geef, staan verscheidene principes die heilzaam zijn voor u om te beseffen - als u die bestudeert zal u begeleid worden naar het pad waarop ik u heb geweest.”

De boodschapper verdween van zodra hij uitgesproken was, en Sentaro nam de les ter harte. Met het boek in zijn hand, keerde hij naar zijn vroegere woning terug, gaf hij al zijn vroegere ijdele wensen op, deed zijn best een goed en heilzaam leven te leiden, en de lessen die hij in het boek vond toe te passen. Van nu af aan floreerden hij en zijn woning.

Bron: The Project Gutenberg Etext of Japanese Fairy Tales, by Yei Theodora Ozak - http://www.gutenberg.org/wiki/Main_Page

Nembutsu in je dagelijkse leven of geplaagd door mededogen

Persoonlijke ervaringen van Shin-volging - Rev. Kobs (Germany)

Vaak vraagt men mij: “Wat doe je als Shin-boeddhist?” of beter nog: “Wat is jouw praktijk?” Wel, dat is niet zo eenvoudig uit te leggen aan mensen die veel over Boeddha’s leer weten of die zelf boeddhist zijn als lid van een van de vele andere boeddhistische sangha’s. Zelf heb ik altijd de neiging - zoals de geëngageerde ondervrager trouwens - een paar theoretische antwoorden te geven omtrent onze praktijken en omtrent hetgeen we willen bereiken door die toe te passen. Wat de Shinshu-leer betreft en mijn poging tot uitleg onder eenvoudige bewoordingen, telkens ontwaar ik een medelijdende glimlach of een bizarre blik in de ogen van de ander in de aard van: “Dat geloof je toch niet echt?”

Rekening houdend met het feit dat de leer van de Boeddha een grote verspreiding kent in Europa, en dat er in dit werelddeel aardig wat denominaties stevig verankerd zijn, heb ik geleerd dat verdiepen in een theoretisch debat nauwelijks voor iemand nut brengt. Daarom wil ik je in deze voordracht een paar van mijn ervaringen met de *nembutsu* vertellen die ik in mijn dagelijkse leven zijn voorgevallen. Het zijn maar kleine nota’s of gedachten die voortspruiten uit dagdagelijkse situaties. Laat me er aan toevoegen dat deze gedachten sterk subjectief zijn, en niet altijd met de uitgangspunten van onze school overeen komen.

Mijn praktijk

Een boeddhistische vriend vroeg me: “Wat is jouw boeddhistische praktijk?” Mijn antwoord was: “Ik zeg de *nembutsu*!” Hij staarde me een tijdje aan en zei dan: “Maar, dat is geen echte praktijk!” Ik glimlachte en keek hem in de ogen: “Je hebt helemaal gelijk, vriend! Dat is iemand anders die aan het werk is!”

Namo Amida Butsu

◀◇▶ *Namo Amida Butsu* in de loop van de dag

Ik zeg *Namo Amida Butsu* 's morgens en in de loop van de dag. Van zodra het in mij opkomt, van zodra ik er zin in heb. Heb ik daarvoor een speciale reden nodig? Helemaal niet, ik zeg het gewoon hardop of in mijn binnenste, afhankelijk van de plaats of van de situatie.

Namo Amida Butsu is een natuurlijk iets geworden, misschien een gewoonte. Ik ben gewend geraakt het gewoon te zeggen. Ben ik het die het uitspreekt, of is het de stem van de Boeddha? Om eerlijk te zijn, dat maakt mij niet uit. Ik zeg het gewoon, denk het of fluister het. Dat is alles!

Waarom doe ik dat? Omdat ik geen tijd heb om iets anders te doen, of soms heb ik de energie niet. Ik ben gewoon te zeer in beslag genomen of te fel bezig. Als ik zo over mezelf nadenk, ben ik dankbaar: ik zou immers nooit de gelegenheid hebben al die praktijken te ondernemen waartoe sommige vrienden de moed hebben. Soms benijd ik hen omdat zij de moed hebben en de gelegenheid hun vrije tijd te besteden aan een speciale praktijk. Maar echt helemaal: soms maar! Ik kan *Namo Amida Butsu* met me meenemen waarheen ik ook ga, waar ik ook ben. *Namo Amida Butsu* is er gewoon bij, en is gewoon overal! Het herinnert me aan de raadgevingen van de Boeddha en aan het feit dat ik voor dit pad gekozen heb, ook al faal ik, en val ik telkens weer: ik ben immers slechts mijn gewone zelf.

Het is pas zeven uur in de ochtend en ik voel me nog steeds slaperig. *Namo Amida Butsu* is zoals *goedemorgen* zeggen tegen een familielid. En als je alleen leeft? Het zal je eraan herinneren dat je eigenlijk nooit helemaal alleen bent. *Oya-sama* is altijd bij je, en we zijn allen onderling verbonden.

Namo Amida Butsu

◀◇▶ Niets speciaals - zeg de Nembutsu!

Je dag aanvangen, het houdt niets speciaals in - zeg de *Nembutsu*!
Tijdens je dag heel wat meemaken, het houdt niets speciaals in - zeg de *Nembutsu*!

Alweer blunderen op je pad, het houdt niets speciaals in - dat is gewoon wie je bent!

De *Nembutsu* zeggen is in aanraking komen met je ware zelf. Je zal het gewaar worden wanneer *Oya-sama* je binnenste bereikt en in staat is het stap voor stap te veranderen - zelfs zonder dat je het merkt. Zeg de *Nembutsu*!

Soms worden mij vragen gesteld als: “Is het toegelaten te mediteren als je een Shinboeddhist bent?” of “Weet je hoe die of die meester de leer verklaart?” of “Kan ik bidden tot *Avalokiteshvara* of een andere *bodhisattva* voor hulp?” of “Mag ik de *Nembutsu* mengen met andere praktijken?”

Mijn antwoorden zijn altijd dezelfde: “Natuurlijk kan je dat, als je dat wenst, want daarover heb jij alleen te beslissen!”

Om eerlijk te zijn, ik heb voor mezelf beslist me toe te vertrouwen aan de leringen van meester Shinran, die zichzelf aan de leringen van meester Honen toevertrouwde, en beiden aan de raadgevingen van Shākyamuni Boeddha die het eensgerichte pad van de *Nembutsu* en diens kracht tot bevrijden heeft onderwezen. Ik heb zoveel verschillende paden geprobeerd en zoveel diverse leraren gevolgd, en ben er zeker van dat al die leringen zeer effectief zijn. Alleen: ik ben niet in staat ze te volgen, want ik ben gewoon mezelf. *Nembutsu* koos mij en het enige wat mij te doen stond is: het religie-shoppen op te geven dat zo populair is dezer dagen. “Zeg de *Nembutsu* en word gered,” dat is alles en genoeg, alvast voor mij!

Gassho

◀◻▶ Poets je tanden...

Een Jodo-Shinshu ceremonie of praktijk zou moeten worden als het poetsen van je tanden. Dat doe je tweemaal iedere dag. Je zou er niet willen van dromen dat je je tanden 's morgens niet zou poetsen, of 's avonds. En dat jobke neemt niet half van de tijd in beslag van wat je besteedt aan het zitten in meditatie, noch verwacht het van jou enige speciale vaardigheden. Je steekt gewoon een kaarsje aan, brandt een stokje wierook, houdt je handen samen en zegt de *Nembutsu*. Je kan een sutra of een andere tekst reciteren zodat je de raadgevingen van de Boeddha hoort - en, hop, daar ga je dan, waar naartoe je ook van plan was te gaan.

In de loop van de dag kan je geneigd zijn tot het zeggen van de *Nembutsu*, wanneer ook je daartoe de behoefte voelen zou, en in de avond hou je nogmaals een korte ceremonie tegenover het beeld van Amida Boeddha. Niets van dit alles neemt veel tijd in beslag. Maar, als je het even belangrijk vindt als het poetsen van je tanden, zal het dezelfde effecten hebben. Je gezondheid zal erop vooruitgaan, de gezondheid van je hart en van je geest. Je moet me niet geloven - probeer het gewoon, en je gaat het zelf merken!

Ik koos voor de *Nembutsu* omdat de *Nembutsu* voor mij koos! Wauw, ik voel me zo gelukkig, ik had nooit gedacht dat me dit zou overkomen! *Namandabu, Namandabu!*

◀◻▶ Wandelend op het strand - in dankbaarheid

Een paar dagen geleden was ik aan de kust. Ik had alleen mijn *nenju* meegenomen. Geen boeken, geen altaar, helemaal niks. Wandelen op het strand gaf me een aangenaam gevoel: slechts ikzelf, mijn *nenju* in mijn hand en op de een of andere manier was *Nembutsu* overal rond mij. *Namo Amida Butsu* is zowat overal. Ik voelde me doorspekt met een gevoel van dankbaarheid - wandelend in een tempel zonder muren, of op een dak! *Gasshō*

Bestaat er een land in het westen dat Sukhavati heet, waar de Boeddha verblijft en waar hij de dharma onderwijst? Wel, ik weet het echt niet! Maar wat ik weet is dat *Namo Amida Butsu* op mijn lippen ligt en in mijn gemoed. Soms zelfs in mijn hart, en wat dat betreft is het allemaal voldoende voor mij en is dat alles wat ik moet weten!!
Namandabu

◁◇ Wat is het nut van een pols*nenju*?

Dinsdagochtend! Opstaan om zes, en klaar maken voor de dag. Ik besef dat het een lange dag gaat worden met een paar vergaderingen, geplande ontmoetingen en andere gemaakte afspraken. Nog wat moe en een beetje hersendood lukt het me niet om mijn ochtendritueel te volbrengen. Ik sla het dit keer over, want ik ben al laat en - om eerlijk te zijn - ik heb er niet veel zin in. Te veel andere dingen spoken rond in mijn hoofd. Net vóór ik het huis verlaat, grijp ik mijn pols*nenju* en ga er vandoor - op naar de dagtaken. Me haastend van de ene meeting naar de andere, word ik de *nenju* om mijn linkerpols gewaar - ik controleer immers geregeld of hij er nog steeds is, want je kan hem zo makkelijk verliezen.

Telkens ik hem check, rijst er een stille *nembutsu* op in mijn gedachten, net tussen het luisteren naar mensen, het beantwoorden van vragen of het voeren van een bespreking.

Bij mijn thuiskomst 's avonds voel ik me helemaal uitgeput. Weer is het alsof mijn verstand het heeft begeven, en besef ik nogmaals heel sterk dat ik geen twintig meer ben. Net vóór ik naar bed ga, vind ik mezelf tegenover Amida Boeddha terug. Weeral geen energie beschikbaar voor een avondritueel! Terwijl ik Amida bekijk, voel ik dankbaarheid. Want hij heeft vandaag zo dikwijls aan mij gedacht, telkens ik mijn *nenju* checkte en zijn uitspreken van *Nembutsu* raakte me in mijn hart - te midden van de haast van vandaag.

Rev. Kobs (Germany)
ESC 18, 26/08/2016, Antwerp (Belgium)

Nieuws uit de sangha

◀◊▶ 2017 vormt ons 40ste werkjaar... Heb je suggesties voor onze verdere werking? Laat maar komen. Want zonder leerlingen heeft een leraar geen functie.

En hou er rekening mee dat we in onze sangha al een paar keer hebben gebrainstormd omtrent de concrete situaties waarin onze groep zich op dit ogenblik bevindt: die zullen zonder twijfel hun sporen nalaten in onze verdere werking...

Rooster der bijeenkomsten – winter 1016-2017

Je bent iedere dinsdagavond welkom om 20 uur voor het **dharmagesprek** (de leer van de boeddha).

Wens je ook de **ceremonie** mee te maken, kom dan om 19:30 uur.

Als onderwerp van het **dharmagesprek om 20 uur** voorzien we een thema dat past binnen een van de 3 groepen onderwerpen die ook de basis vormen van de driedeling binnen onze bibliotheek:

A (algemeen boeddhisme), **B** (Jōdo-Shinshū) of **C** (raakpunten).

Hierbij trachten we ook telkens – voor zover het tijdsbestek het toelaat - de leer te *hertalen* naar de realiteit van hier en nu. En we voorzien ook voldoende ruimte voor inbreng van de deelnemers.

Voel je dus welkom!

dharmagesprek iedere dinsdag 20-21.30 u.

december 2016	C3 - Emoties via de letter A - u3042 _ Ah.mp4 C3 - 15 soorten denkfauten <i>Je hart en je verstand vullen elkaar aan...</i>
januari 2017	A1 - Het boeddhisme ontdekken en beleven (<i>A1/Cha/1773</i>) A1 - Het Leven van de Boeddha (<i>bib A1/Her/1736</i>)
februari 2017	B1 - Shin Buddhism - Historical, Textual, and Interpretive Studies (<i>B1/Pay/2064</i>)
maart 2017	C1 - Sadako - and the Thousand Paper Cranes (<i>C1/Coe/1916</i>) C1 - The Flame in Memory - The Aki-Monto Atomic Bomb Experience (<i>C1/Fla/700</i>)

ceremonie iedere dinsdag 19.30-20 u.

	dec	jan	feb	mrt
Sambutsuge	27	24	21	21
Juseige	06	03, 31	28	28
Amidakyo	13	10	07	07
Junirai	20	17	14	14
Shoshinge zondag 10 u.	zo. 04 vr. 30		zo. 12	

meditatiesessie verantwoordelijke

<i>in principe</i> maandag	20-22 u.	Tom Hannes (Bodaishin: tom_hannes@yahoo.com)
<i>in principe</i> woensdag	19.30-21 u.	Rogel Dias (Maha Karuna Ch'an: rogeldias@hotmail.com)
<i>veelal</i> 2de donderdag	19.30-21 u.	Sven Vanderbiest (Jikōji: sven.vanderbiest@telenet.be)

CURSUS 's zaterdags 10-12.30 u.

Deze winter zijn er geen cursussen gepland.

extra activiteiten

- vr 30/12 10 u. viering jaarwisseling 2016-2017: *op naar 40ste werkjaar!*
zo 12/02 10 u. **Nehan-e** (Nirvanadag),
aansluitend om 12 u.: eenvoudige maaltijd
zo 12/02 13:30 jaarlijkse **Algemene Vergadering**
vzw Centrum voor Shin-Boeddhisme (*werkjaar 40*)
di 21/03 19:30 **O-Higan** (Lente-equinox)

Hou de website in de gaten... of beter nog:
blijf op de hoogte en schrijf je in via: <http://eepurl.com/bbbkGr>

Tempel van het Licht van Mededogen
Centrum voor Shin-Boeddhisme vzw

JIKŌJI
慈光寺

Pretoriastraat 68 - B-2600 Antwerpen (Belgium)
www.jikoji.com ✉ info@jikoji.com

Verantwoordelijk uitgever
Rev. Daijō Fons Martens

ISSN 1370-0243 - *Overname toegelaten mits
bronvermelding en bewijsexemplaar*

*... want na wat geduld schijnt de zon wellicht opnieuw
en zie je alles om je heen veel kleurrijker! - foto: Fons - A Day 15/05/2012*

Werkten mee aan dit nummer

Chewang Palden Bhutia, Frank Kobs, Jörg Pyl,
Kevin Mathews, Luc Van de Wal, Shaku Kajo,
Thanissaro Bhikkhu, Yei Theodora Ozak

Drukkerij Copymatic - 2600 Berchem